

Wilfried WAMBEKE

Provinciaal van de salesiaanse Sint-Jan Berchmansprovincie

Ook al bibberde salesiaan Wilfried WAMBEKE op de benen na de vraag van zijn algemene overste om provinciaal te worden, voor mij zit een rustig man met visie op de toekomst. „Ja, we moeten huizen sluiten. Tegelijk lanceren we nieuwe initiatieven. Er zit leven in de salesiaanse familie”, klinkt het enthousiast.

‘We moeten meer verbinden’

Ilse VAN HALST

Wie salesiaan zegt, roept het beeld op van broeders en zusters die zich inzetten voor kwetsbare jongeren. „Don Bosco wordt sterk gepromoot als sociale werker, die kinderen van straat haalde, een stiel leerde, eten en onderdak gaf. Je kunt hem echter niet begrijpen als je dat losmaakt van zijn priesterschap en geloof. Ook die spiritualiteit moeten we doorgeven”, benadrukt Wilfried WAMBEKE, die vanaf juli de Vlaamse en Nederlandse salesianen zal leiden.

–U gaf lange tijd godsdienstles aan laatstejaars, zette zich in voor schoolpastoraal en organiseerde bezinningsdagen voor jongeren. Wist u hen te boeien?

Jongeren zijn best aanspreekbaar voor de spirituele kant van het leven. Steeds betrok ik hen bij de organisatie van tal van activiteiten, ook op het vlak van geloof zoals in de pastorale werking. Als je jongeren verantwoordelijkheid geeft en in hen gelooft, gebeuren prachtige dingen. Ze moeten echter een kans krijgen. Die medeverantwoordelijkheid is voor mij wezenlijk. Je werkt niet voor jongeren, maar met en door jongeren. Zo liet ik het aan jongeren over om onze pelgrimstochten naar Turijn te gidsen. Zij lezen het levensverhaal van Don Bosco en vertellen hun medeleerlingen vervolgens vol vuur over hem. Elk jaar opnieuw dienen zich spontaan jongeren als vrijwilliger aan voor het jaar daarop.

In het Oasecentrum in Groot-Bijgaarden begeleidde ik bezinningen voor laatstejaars. Ik merkte vaak dat je in die twee dagen meer kunt bereiken dan in een jaar godsdienstles. Allicht gaat dat niet vanzelf. Vaak komen de jongeren met hun kraag omhoog. Sommigen houden zelfs letterlijk hun jas aan als pantser. Zodra ze de klik maken naar de inhoud, kunnen echter wonderlijke dingen gebeuren. Dan is een gesprek over geloven best mogelijk.

–Een zestal jaar geleden nam u een sabbatjaar in Rome. Waarom?

Ik wilde me verdiepen in de salesiaanse spiritualiteit. Als salesiaan moeten we onze persoonlijke relatie met God cultiveren en vanuit die innerlijke bewogenheid naar jongeren gaan. Actie moet gedragen zijn. God is mijn gids en tochtgenoot. Enkel daardoor kan ik gids en tochtgenoot zijn voor anderen. Dat is ook de titel van ons gloednieuwe opvoedingsproject. Het is belangrijk dat jongeren voelen dat er iemand naast hen staat die hen opvangt en

Wilfried Wambeke: „Onze jonge broeders zijn ons brandende braambos.” © Mine Dalemans

steunt als ze struikelen. Toch belet me dat niet hen als gids te blijven uitdagen om zich te richten naar wie ik ben als religieus en vanuit Wie ik leef.

De voorbije decennia was die pastorale dimensie wat ondergesneeuwd in onze congregatie. Tijdens ons algemene kapittel in Rome, twee jaar geleden, besloten we ons duidelijker te profileren als religieuzen. Natuurlijk krijgt onze roeping gestalte in ons jeugdwerk, maar we zijn niet

„We zijn niet enkel sociale werkers. We zijn ook geloofsopvoeders”

enkel sociale werkers. We zijn ook geloofsopvoeders. Beide facetten komen maar tot leven doordat ze verweven zijn. In onze vorming merkten we de jongste jaren een nood aan voeding. Daarom trekken we nu bewust de kaart van de geloofsopvoeding.

–De gemiddelde leeftijd bij de salesianen is 74 jaar. Is er aflossing van de wacht?

Zes jongeren van evenveel nationaliteiten zijn in opleiding. De voorbije jaren werden er drie gewijd. Zij profileren zich

ondubbelzinnig als religieuzen en willen vanuit de verbondenheid met Christus naar jongeren gaan. Dat is geruststellend. En ja, het is een beperkte groep, maar de fond zit goed. Zij zijn ons brandende braambos. Door de jongeren spreekt God tot ons.

Die jongeren staan niet te springen om beheerders van structuren te worden. Ze kiezen er bewust voor aan de basis te werken met specifieke aandacht voor de meest kansarme mensen. Uitgedaagd door hen willen we in augustus een nieuw werk starten, net met die gevoeligheid.

–Tal van Don-Boscowerken zijn inmiddels in handen van leken. Een goede zaak?

In onze scholen in Vlaanderen zijn nog twee medebroeders actief, de overige medewerkers zijn leken die salesiaans bewogen zijn en die die spirit willen uitdragen. In Hechtel, en sinds kort ook in Heverlee, richtte ik een groep Medewerkers van Don Bosco op. Het zijn vaak jonge gezinnen die ooit opgroeiden in een salesiaans kader, maar de band wat kwijtraakten. Nu sluiten ze opnieuw aan, omdat ze voeding missen. We moeten hen ondersteunen. We moeten meer verbinden binnen de salesiaanse familie en ons openstellen voor wie vanuit die geest leeft en werkt.

–Met hun inzet voor kwetsbare jongeren brengen salesianen de oproep van paus Franciscus om naar de rand te gaan al in praktijk. Hoe daagt hij jullie vandaag nog uit?

Die gevoeligheid voor de rand hadden we altijd al. Toch moet het een permanent aandachtspunt zijn. Een andere bekommernis is het jeugdpastoraal. We moeten werk maken van een gediversifieerd aanbod voor jongeren. In de meeste van onze werken blijft de pastorale dimensie een belangrijk item, maar we richten ons vaak op de grote massa en steken daarin zo veel energie, dat jongeren die op zoek zijn naar meer, geen antwoord vinden. Voor hen een specifiek aanbod uitwerken, is een uitdaging. Als we hen op dat vlak niets te bieden hebben, wat is dan immers onze bestaansreden?

Nieuwe kwesties zetten ons aan nieuwe keuzes te maken. In ons huis in Vremde richtten we een gebouw opnieuw in voor niet-begeleide minderjarige asielzoekers. In Hechtel draait een Onthaalklas voor Anderstalige Nieuwkomers haast uitsluitend op vrijwilligers. De vraag van onze paus blijft dus brandend actueel: waarop kunnen wij nog meer focussen?